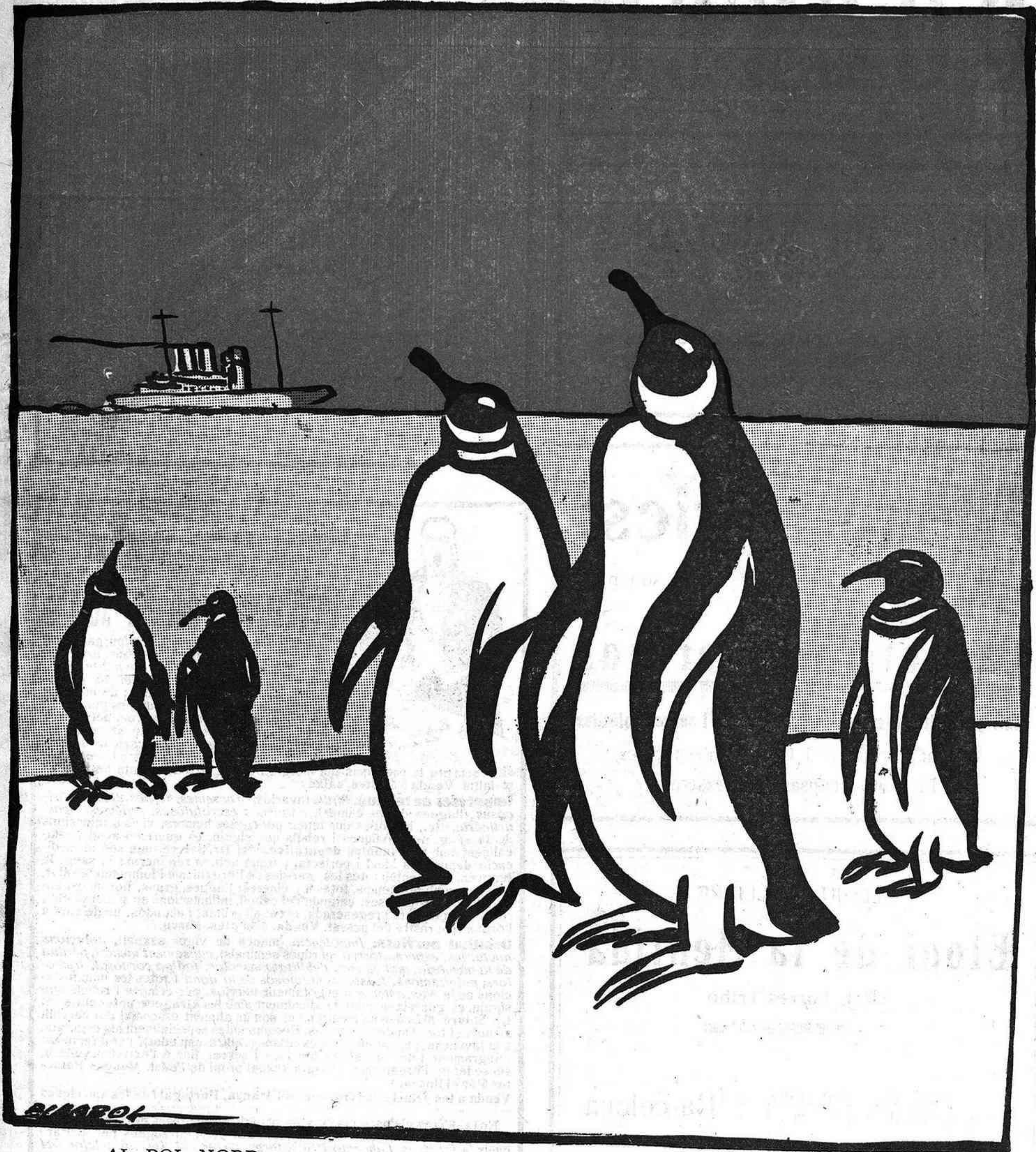

Barcelona, 31 d'agost de 1928

L'Esquella de la Torratxa

ANY LI - Núm 2567 - 15 cts. - Atrassats 30

AL POL NORD

—El Krassin es retira... Es veu que, a la fi, ens deixaran tranquils.

TEATRE COMIC

Tots els dies, gran èxit
de la nova Revista

POCKER

AL COR DE PARIS...

Restaurant BARCELONA

121, Rue Montmartre, 121

Direcció FELIX FERRER

«La cuina del Restaurant Barcelona és
una cuina familiar, sense «maquillatge»,
cuina saborosa i autèntica.»

Blenorràgics:

No ho dubteu. El guariment de la vostra pur-
gació està amb els

Cachets Neisserinos

Exit garantit. Tractament ràpid, discret i sense molèsties

Venda: Farmàcies i Centres d'específics

Preu de la capsula: 5'50 pessetes

LLEGIU EL LLIBRE

Elogi de la Mentida

De J. Torres Tribó

EDITORIAL MEDITERRANIA : Barcelona
Plaça de Catalunya, 3, 1. er 2. a

3 PESSETES

BICICLETES ESPORTS
ACCESORIS

SANROMÀ

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

DEMANEU TARIFES DE PREUS

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties,
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions),
amb totes les seves manifestacions, *uretritis*,
prostatitis, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc.,
de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretri-*
tis, *cistitis*, *anexitis*, *fluijos*, etc.; de la dona,
per cròniques i rebels que siguin, es guareixen
aviat i radicalment amb els **Cachets del Doctor**
Solvré. Els malalts es guareixen ells sols, sense
injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes
ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-
sitin sem pre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva
malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres vari-*
coses (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acaé*,
urticària, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions
de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radi-
calment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Solvré**, que són la medi-
cació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regnerant la sang, la
renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut,
resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, su-
puració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc.,
restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundós, no deixant a
l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions*
nocturnes, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua*
de la memòria, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *trem-*
lors, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifesta-
cions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que
siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials** del
Dr. Solvré. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell,
medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats,
a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar
íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa,
sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pes-
setes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o de-
bilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al fran-
queix a *Oficines Laboratori Sokatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544*
S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen desen-
trentament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

L'HONOR A CATALUNYA

SEGUIM parlant, més que del llibre de Pla, del cas que ha presentat, de les conseqüències que ha portat i de la lliçó que representa. Jo no crec, perquè conec prou Pla per a dir-ho, que aquest hagi volgut fer malbé la figura de Pi i Margall, per enlairar la del senyor Cambó. Creure

això, o voler fer creure això, és pueril. Dins del moviment polític de Catalunya tant Pi i Margall com Cambó tenen personalitats ben definides.

Però Josep Pla que és un periodista precipitat, molt més precipitat del que sembla, ha acceptat per primera vegada, en la seva història periodística, com a veritats imponents i fonamentals, els tòpics que han corregut de boca en boca, propalats per una minoria i que han arribat, d'una manera estranya i misteriosa, a ésser acceptats com raons de principi. Tot el llibre de Pla està fet per dir que, fins que no va néixer a la vida pública el senyor Cambó, el moviment català no tingué aquella estructuració necessària per fer-se valer i témer. I ara, quan arribi la segona part, si és que s'arriba a fer i a publicar, estic veient que Josep Pla afirmarà que, de seguida que el senyor Cambó es retirà de la política i ens deixà de la mà de Déu, el moviment català perdé la recta i es decantà cap a un balandreig sinistre que ens portà a la decadència actual, en pensar trobar solució del seu problema en un moviment determinat.

Que el senyor Cambó, ha fet molt per al moviment català és indubtable. El que per ara no es pot saber exactament és si tot el que ha fet ha estat un bé o un mal. Els homes de dreta, diran que ha estat un bé; els homes d'esquerra han de dir que ha estat un mal.

Amb l'emmirallament d'una política de peus a terra, el que s'ha fet és treure al moviment espiritual aquell aire d'heroisme que hauria de tenir per a triomfar. S'ha donat una consciència, un sentiment pairal, però el que no es creà—i el que és més tràgic—no es deixà crear fou la voluntat, la força per a aconseguir un objectiu. I no es deixà crear perquè els que tingueren entre les mans el moviment no volguren de cap manera que aquest tingués, a l'hora arribada, una tensió que pogués arrossegar els capdavanters a posicions extremes que per la

seva educació i formació espiritual, no volien, ni podien acceptar la tesis dretista en política de peus a terra, és a dir, econòmica, i lirismes burocràtics.

Lluitar políticament era lluitar econòmicament. Es posaven enfront dues economies ben clares i ben rodones: els representants dretistes de Catalunya defensaven unes zones industrials contra unes representacions agràries del centre de Castella. Els polítics castellans havien d'atendre els interessos dels qui volien les fronteres obertes per a poder exportar els productes de la terra; els representants de certes indústries volien les fronteres mig obertes per a defensa de la producció nacional.

Aquesta defensa, que naturalment tenia un valor polític i que es barrejava amb els sentiments i necessitats del públic, era la que feia la campanya contra els beneficis extraordinaris de la guerra, que es combateren dient que els industrials amb els beneficis canviarien tot l'utilitatge fabril per què, un cop acabada la guerra, estiguessin en disposició de poder lluitar eficientment amb les indústries estrangeres (ja veieu si tot aquest somni s'ha fet o realitzat!); era la que demanava el Port Franc, les convencions tributables i la reforma aranzelària... Tot això tenia un sentit fonament pràctic, utilitari... D'això se'n deia política de tocar de peus a terra.

En canvi les esquerres, que han estat l'honor de Catalunya, el més sagrat honor de Catalunya, donaven exemples de grandesa espiritual, que són els que passen a la història i honoren un poble. Exemples: Pi i Margall, pobre; Francesc Layret, mort per una idea política; Marcellí Domingo, empresonat per una realització espiritual; Salvador Seguí, mort per una idea política, etc...

Posats en rengle els d'una banda i els de l'altra, veurem que els homes de la dreta que han mort, ho han fet rodejats de familiars i poble, arribada l'hora, en el llit de la llar i els que viuen, gaudeixen d'una tranquil·litat econòmica que els permet tenir una paciència positiva. En canvi, vegeu els homes esquerrans i compareu.

Cal tenir una mica de serenitat en jutjar homes i fets.

Per això s'hauria de reaccionar.

Com?

Veuran...

FRANCESC MADRID

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

ON ES L'ESTELRIC?

Dies enrera Estelric desaparegué d'una manera una mica misteriosa. Ningú no sabia on era. Anàveu a casa seva i a la Fundació Bernat Metge. Inútil. Preguntàveu i us contestaven d'una manera misteriosa.

Finalment, però, poguérem descobrir on es trobava. Era a París a firmar el pacte Kellogg.

ELS BUIRACS DE "LA NAU"

Armand Obiols, l'autor de l'esmentada secció de "La Nau", és un ardit minyó. Dispara les seves sagetes contra els més altius homes de lletres i es queda tan tranquil, indiferent a la còlera de tantes vanitats ferides. No fa cas de recriminacions ni d'amenaques.

Tanmateix, algú ens ha dit que aquesta serenitat no és més que aparent. Hi ha qui ha descobert que Armand Obiols s'ha fet un segur de vida.

Tindrà realment por? ¿A les altes hores de la nit se li apareixeran els espectres lívids de tots els poetes i prosistes que ha ferit amb les seves emmetzinades sagetes? ¿Li hauran fet perdre la son i l'hauran omplert d'in-

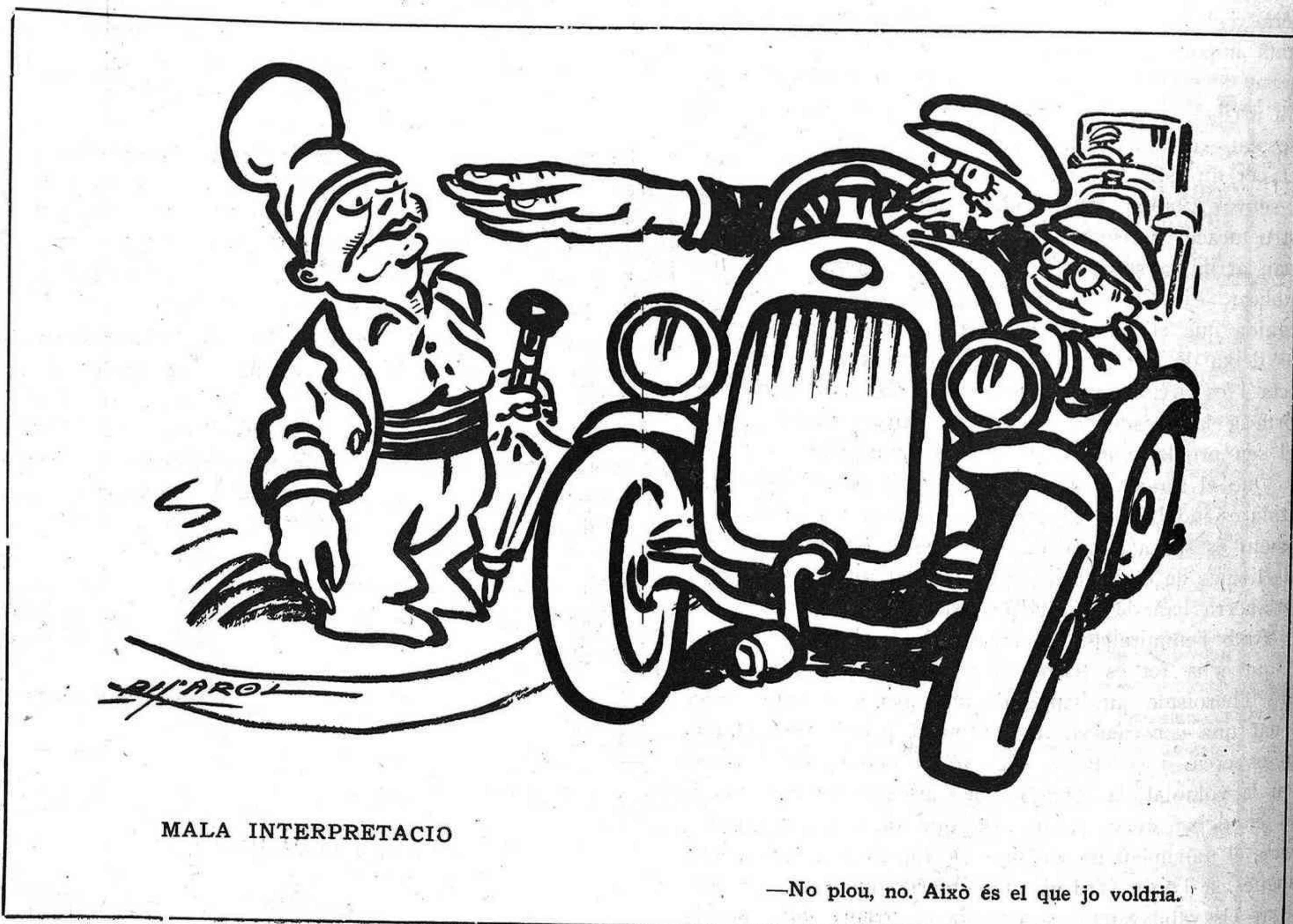
quietuds i de torbacions totes aquestes ombres misterioses?

Hi ha un detall que ho abona. Armand Obiols, que en començar l'hivern era un minyó grassonet i rosat, ara està tot pàllid i decandit... Ell diu que la calor, però els seus enemics múltiples diuen, amb bondadós eufemisme, que els remordiments...

"CARRE-AVALL"

El mestre Viladomat, aquest home bellugadís, nerviós i inquiet, les cançons del qual són a tots els gramòfons de la terra i fan ballar tangos als negres i als blancs, als grocs i als pells roges, ha fet una cançó catalana nova. Títol: "Carrê-Avall"... Te tota la flaire de les cançons pairals i està basada en el motiu popular: "l'airet de matinada". Pels escenaris de Catalunya va creant la cançó una nova "estrella" de casa nostra. S'anomena Glòria Palermo i té totes les virtuts precises per a triomfar: és jove, formosa i té entusiasme per al seu art. No és una de tantes poca-soltes que ens amarguen la vida amb els seus crits histèrics i poses ploraneres. "Carrê-Avall"..., lletra d'Amichatis, més que una cançó és una mena de peça de teatre sintètic, plena d'emoció en la que Glòria Palermo se'ns mostra com a perfecta actriu, cantant de mèrit i artista deliciosa.

MALA INTERPRETACIO

—No plou, no. Això és el que jo voldria.

APROFITANT L'ACTUALITAT

—Ai! Clemència no em peguis més. No saps que han declarat la guerra fora de llei?

GLOSARI

PER A ESSER SENYOR DE DEBO

El proper diumenge, o sigui demà passat, a Sitges s'inaugurarà una exposició de dibuixos i pintures de Rafel Barradas. L'organitzador, l'animador d'aquesta interessantíssima Exposició, és Josep Dalmau, l'home que més i millor ha laborat per a l'europeïtzació de la pintura a casa nostra.

Aquesta exposició de pintures de Rafel Barradas serà un aconeixement: ho serà per a Sitges i per als senyors que estiuegen a Sitges. Barradas és un dels artistes més purs de la nostra època, el més pur potser. I el seu art un dels més sans, dels més nobles. I dels més personals.

De manera que el vinent diumenge, a Sitges, hi haurà festa major. J. M. de Sucre acompanyarà Josep Dalmau a inaugurar l'exposició.

Nosaltres, amb aquest motiu, sentim una profunda i veritable envèja dels senyors que estiuegen a Sitges.

Perquè, ara, els senyors que estiuegen a Sitges tindran ocasió de demostrar que són senyors de debò. Això els nostres senyors no ho poden demostrar cada dia. I és llàstima, perquè ells en tenen veritables ganes.

A les platges catalanes no hi han gran casinos, ni es celebren batalles de flors. La gent, senzillament, balla, passeja i es banya. Els senyors no tenen mai ocasió d'ésser senyors autèntics, de posar-se el frac o l'esmokeying, de jugar-se set o vuit mil pessetes a la ruleta o al bacarrat—sols tenen el tresillo i el dominó—, de donar dinars de trenta o quaranta coberts.

Ara, amb l'Exposició de Rafel Barradas, podran demostrar el que són: senyors, senyors autèntics, veritables, d'or de llei.

Perquè una de les coses que avui fa més senyor és comprar quadros. Quan un compra un quadro, els altres l'envegen, i diuen:

—Es veu que és un senyor, un gran senyor!

Nosaltres estem segurs de què, a hores d'ara, hi ha una gran alegria entre els senyors de Sitges. I estem segurs de què tots es preparen a fer el senyor, és a dir: a comprar quadros. Perquè una casa, sense uns quadros signats per un bon artista, no és mai una casa de senyors.

VIRAJ

CAPRICIS I PARADOXES

COM VIUEN LES ESTRELLES

Ens referim, és clar, a les estrelles de cinema. ¿No són avui les que més brillen? Adhuc per sobre els asos dels esports, aquestes gracioses criatures de llum i d'ombra, s'emporten l'admiració de les multituds. Elles donen amb les seves actituds seductores, una norma i un model, a les noies, i un ideal i un somni als adolescents. Dirien així que tota la nostra vida afectiva i sensual gira entorn de llur òrbita i viu no poc de llurs reflexos.

Per això no cal que sorprengui ningú la importància que hom els dona en diaris i revistes. Per això no és estrany que hom dediqui pàgines i pàgines a relatar llurs vides. Hi haurà sempre mans àvides per a desflorar aquestes pàgines; ulls febroscs per a devorar-les.

Però es tornarà tarumba la noia que, massa il·lusionada, es disposi imitar-les. Cert que, de vegades, les estrelles de la pantalla, donen consells força assenyats sobre l'elegància i la gràcia femenines. Però en la majoria dels casos el desig d'ésser personals i originals no els fa dir més que extravagàncies. Ben cert que en aquestes extravagàncies hi deu col·laborar abundantment la fantasia del repòrter...

Si les escolteu—o si llegiu les seves declaracions—de bona fe, cada una d'elles sap més que tots els químics, que tots els higienistes, que tots els metges plegats. N'hi ha que han descobert una pomada o un líquid miraculosos—una mena d'aigua de Juvenci—per a impedir que se'ls arrugi el cutis. Si llegiu la recepta que donen, per pocs coneixements de química que tingueu, us adonareu que la majoria de les vegades és una aigüeta completament innocent. Ah, les angelicals diabòliques! Volen fer conservar, sols amb la suggestió, la frescor del cutis! Altres vegades, però, la recepta és un cent peus, feta amb la més absoluta inèpcia. La desgraciada que s'atreveixi a usar-la, restarà al poc temps convertida no diré que en un *Ecce-homo*—perquè ni la màgia no admet la transformació de sexes—, però sí en una verge de la soledat per a tota la vida.

Altres descobreixen mètodes alimenticis per a conservar la línia, no menys fantàstics o nocius. Una d'elles havia descobert la manera de passar solament amb mitja mandarina cada dia, i, encara, molts dies, li'n sobrava un grill. Una altra passava amb un brou de pa, de peix i de llimona al matí i amb un vaset, meitat de llet, meitat d'aigua mineral, a la nit... El capítol dels exercicis físics no deixa d'ésser també divertit moltes vegades. Una d'elles recomana de caminar sempre, per casa, de quatre grapes. En aquest retorn a l'animalitat primitiva, creu que hi ha una reserva inexhaurible de fortitud i de joia...

Naturalment, en tot això, hi ha una gran part de reclam, d'excés de personalisme, de vanitat idiota. La ignorància i la fatuitat les fa massa sovint especular sobre la ignorància del seu públic. Si amb certa raó s'ha dit que la música és l'art dels no intel·ligents, amb més motiu pot dir-se que el cinema ho és dels beocis i dels ignorants. Però hi ha en totes aquestes receptes per a conservar la beutat i la gràcia, una part de sinceritat, que trasllueix un estat angòixós i d'inquietud en les professionals del cinema. Senten la necessitat de mantenir-se

fresques, juvenívols, d'ésser no solament a la moda, ans d'ésser, l'encarnació de la moda, ell's mateixes... I té—pobres criatures d'ombra i de llum!—el seu encís, el seu imperi és encara més fugisser, més efímer que el de la moda. Mai com en aquestes criatures, d'una bellesa, als nostres ulls, alhora carnal i impalpable, el turment d'envellir no ha esdevingut tan tràgic.

Però hi ha en aquest turment una part de penitència per als propis pecats... I és que gairebé totes elles es preocupen de captivar més com a dones, que com artistes. Gairebé totes tenen més de cortesana que d'actriu. Més que desvetllar una emoció, volen ésser, potser inconscientment, un esperó de la sensualitat. Vet ací la seva culpa. L'art allargaria llurs vides. Potser les eternitzaria en un gest immortal. La sensualitat els dona aquest encís efímer d'ocell que fuig i de flor que es mustiga.

DOMÈNEC GUANSÉ

CAÇADORS

De petit, petit, que sempre m'havia fet un gran respecte passar per la vorera de la Plaça de Catalunya contrària a l'Hotel Colom.

Era la causa d'aquest respecte, el "Club de Caçadors".

De sempre que he tingut molta d'afecció a llegir llibres de grans caceres i excursions, i, quan llegia un llibre d'aquests d'aventures, semblava que m'hi trobava, i era la meua més gran il·lusió poder conèixer un personatge d'aquells que em descriuen els dits llibres.

Ara comprendran el perquè em feia tant de respecte, i, alhora, perquè era el meu més gran desig passar per aquella vorera de la Plaça més caia del món.

Em passava hores senceres mirant aquells senyors asseguts a les butaques i pensava:—"Aquell d'allà amb cara tant de fera deu ésser un caçador de tigres; aquell altre tan prim i amb les cames tan llargues segurament que deu anar darrera els cérvols; el de la punta d'allà que fa posat de tan bon senyor—només deu tirar a les perdius"—, etcètera. I això era el meu entreteniment màxim, i àdhuc em veia amb una escopeta voltat d'aquells senyors fent l'heroi.

Un dia, un trist dia, bé ho recordo, un amic de casa em va convidar per sortir amb ell i va dir que havia d'anar al "Círcol de Caçadors". El cor em va fer un bot dins el pit, l'alegria no em deixava pensar ni fer res, tot jo estava que no sabia el que em passava. "Per fi podré seure en mig d'aquells herois"—, pensava.

En ésser dins l'edifici, la meua primera pregunta, a l'amic de casa, va ésser demanar-li a quina especialitat de la caça es dedicaven els diferents senyors allí seguts. Escalfí en una rialla el preguntat i respongué:

—A cap, noi, a cap; ¿que no ho veus que no fan cara d'agafar la més petita arma de foc?

—Doncs què cacen? Perquè els diuen caçadors?—, responguí jo tot tímid i desillusionat.

—Perquè caçen mosques—, va contestar-me tot fent brometa en veure el meu desencantament.

Efectivament, la majoria d'aquells senyors, amb un ventall de tela metàl·lica feien caure, desfogant la seva bravesa, les infelices bestioletes negres que s'atrevien a acostar-se'ls.

ANSELM ARBOCAR

ELEGIA

De l'amor només en resta
l'enyorança i el record,
un color groc de ginesta
i una joventut que es mor.

Ara, pel vici retuda,
a voltes la veig passar
com una bala perduda
que no sap on va a parar.

Veig com s'esfullen les roses
esclatades al matí,
i veig com totes les coses
van passant cap a la fi.

Mai no es sap què pot haver-hi
dins el pas del temps fiexuc,
que una ratxa de misteri
tot ho deixa amb l'esguard cluc

Quan ja és vella la ferida
no se'ns podrà guarir mai,
i el llumet de nosra vida
tentineja per l'espai.

Si truquem la nostra porta
l'esperit contesta dins,
i ens diu que encara viu morta
la illusió dels vells camins.

Un ensomni ens exaspera,
i veiem que en nostres mans
s'ha enmunyit la cabellera
que hem acariciat abans

I veiem besllums de posta
que la vida fan tremí
i endebades la resposta
cercarem del bell matí.

S'ha perdut l'amor primera
i les altres s'han perdut,
i veiem passâ en renglera
els jorns clars de joventut.

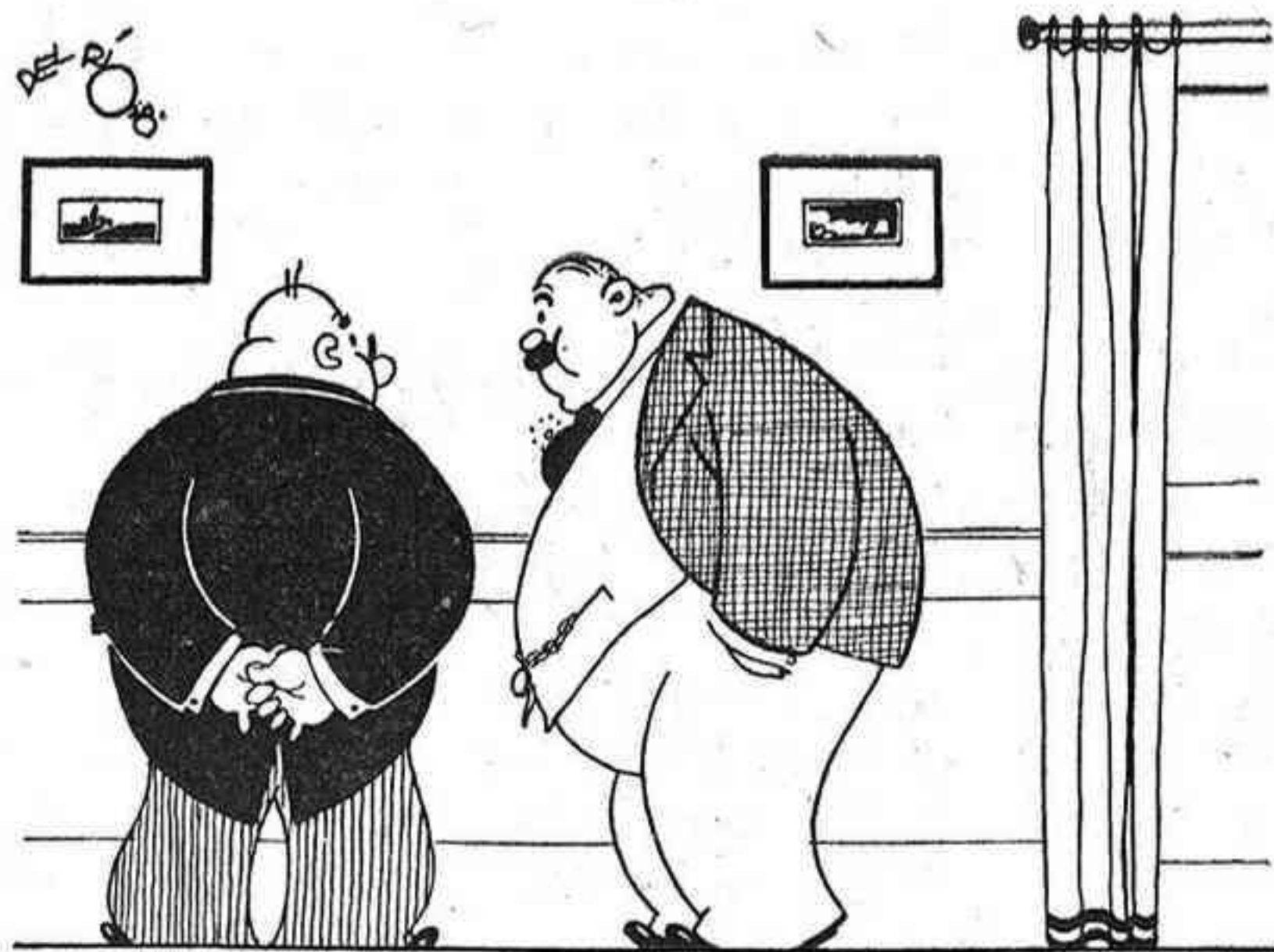
Il·lusions que un dia finen
i mai més no tornaran,
són espectres que caminen
i ningú no sap on van.

Van passant en carrandella
i s'esfullen com les flors,
i sentim per la més bella
com un davassall de plors.

Tots encara la voldríem
si fos com l'havem cregut,
iensem que la teníem
en la plena joventut.

De l'amor només en resta
l'enyorança i el record,
un color groc de ginesta
i una joventut que es mor.

SALVADOR PERARNAU

CONSULTA DE METGES

—Em sembla que haurem de fer una petita operació.

—Com, una petita operació? Una gran operació voldrà dir! El malalt és milionari.

ELS DRAMES DE LA VIDA

—Quin desengany! Diu que era un home de capital i resulta que ho deia, perquè vivia a Madrid.

LA INDUSTRIA DELS HOMENATGES

Un jove advocat, inquiet i bellugadís, s'ha fet donar una medalla d'or per haver organitzat, segons, ell, l'homenatge a Vilumara, que tothom sap que va ésser proposat per L'ESQUELLA DE LA TORRATXA; per haver aconseguit una subvenció per al vell actor Vicens Daroqui, la qual cosa aconseguiren tots els actors de Catalunya, i especialment els senyors Santpere, Bergés i Nolla; per haver organitzat l'arribada de la Banda Municipal, quan tothom sap que això ho féu el baró de Viver, i per organitzar aquest any un programa de festes majors com a homenatge als senyors Salvador Alarma, Adrià Gual, Joan Mestres y donya Pauleta Pamies.

El senyor Alarma ja ha rebutjat el tal homenatge.

Però com que l'inquiet advocat ha fet una llista d'homenatges per tenir-ne l'exclusiva, nosaltres fem saber que tenim l'exclusiva dels homenatges següents:

Homenatge al "Barcelona F. C.", quan torni d'Amèrica.

Id. a Joaquim Montero, per haver deixat d'ésser director del Teatre Català.

Id. a Josep Maria López Picó, pel seu darrer llibre.

Id. a Josep Pla, per haver ajudat a la major glòria de Pi y Margall.

Id. a Francesc Cambó, pel mateix.

Id. a "Pol", pel seu llibre de cuina.

Id. a Claudi Rigol, perquè ha perdut 200 grams.

Id. al Cos de Guàrdies Urbans, per haver resistit l'estiu amb els uniformes d'hivern.

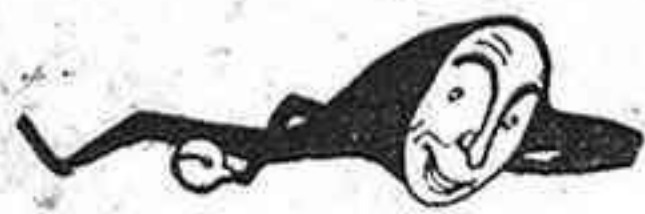
Id. a Emili Junoy, per haver passat l'estiu a Puigcerdà.

Id. al senyor Bransuela com a cap organitzador i tècnic d'homenatges.

Id. a tots els autors que estrenin una comèdia aquest any.

Id. a tots els escriptors que publiquin un llibre i en vinguin tres exemplars.

Si algun senyor vol organitzar algun dels homenatges que apuntem, que passi per la redacció, que li vendrem el dret de traspàs baratet. Però pensin que tenim registrats aquests homenatges i no volem que ningú els faci.

SUBSCRIPCIO PER A UN COMPANYY MALALT

Suma anterior	165'50
Joan Brillas	2'—
M. V. F.	2'50
"Libertad", Madrid	3'—
<hr/>	
Total pessetes	173'—

Aquesta quantitat l'hem lliurat al company malalt perquè, amb molt sentiment, donem per tancada la subscripció.

I diem amb molt sentiment, perquè la subscripció ha estat un fracàs i nosaltres hem fet un paper ridícul. Ens dol a l'ànima aquest fracàs.

Ni els intellectuals, ni els artistes, han respost a la nostra crida. Ni el Círcol Artístic ni el de Sant Lluc han tingut un gest noble per ajudar a un company malalt. Que hi farem!

Pel que fa a nosaltres, seguirem sempre ajudant tot aquell que ho necessiti. Però mai més no obrirem cap subscripció pública. I, per acabar, gràcies a tots els que ens han ajudat en aquesta bona obra.

Resultat del sorteig:

Verificat el sorteig, heus ací el resultat:

Primer, número 20	Original	Opisso
Segon, " 6	"	Picarol
Tercer, " 21	"	Xirinius
Quart, " 26	"	Mondragón

Els senyors que tinguin dits números poden passar per aquesta Redacció a recollir els originals.

JOSEP PLA S'AFINA

L'ex-cronista de "La Publicitat" ha esdevingut ara cronista d'"El Sol", de Madrid. Indubtablement Pla contribuirà força a animar, amb els seus sal i pebre substancials, les assenyades i madures planes del rotatiu madrileny. Es clar que per escriure a "El Sol" Josep Pla té el petit defecte de no saber el castellà. Ell, que sempre s'ha vanat d'agilitat, ara es troba que els mots se li enganxen a la ploma, que les frases se li capgiren i que li agafen entortolligaments estranys. Ell que no volia fer d'acròbata, diríeu que ha acabat en *august*.

No ens serà difícil de demostrar les nostres peraules. Agafem a l'atzar el darrer article seu que ens ha vingut a les mans. Vegeu, per exemple, quins encarcaraments agafa:

"El barco tiene muchas paradas. Como que hay tiempo para todo, cuando uno desembarca. Es raro encontrar un pueblo encarado al río."

Però això no és res. Llegiu més avall:

"Al atardecer, la gente vuelve del campo y los judíos de las tiendas miserables sacan una silla a tomar el fresco. Se retuercen así un par de horas las trenzas que les caen de las pulseras, hablando bajo."

El darrer paràgraf és un galimaties. Hom no sap si el que es retorcen els jueus són les hores o les trenes; hom no sap què són—qui no ho sap és Pla—aquestes "pulseres" ni qui és el que parla baix.

Més endavant, encara, Josep Pla fa *foie-gras* d'uns vagons de ferrocarril. Vegeu, sinó:

"... los famosísimos gansos del Danubio que s'exportan en vagones para hacer "foie-gras".

Però això no és res. A l'esmentat article, hom hi troba *gaffes* tan pintoresques com aquesta:

"La cinta de la carretera entre dos *tacas* de hierba seca i rara."

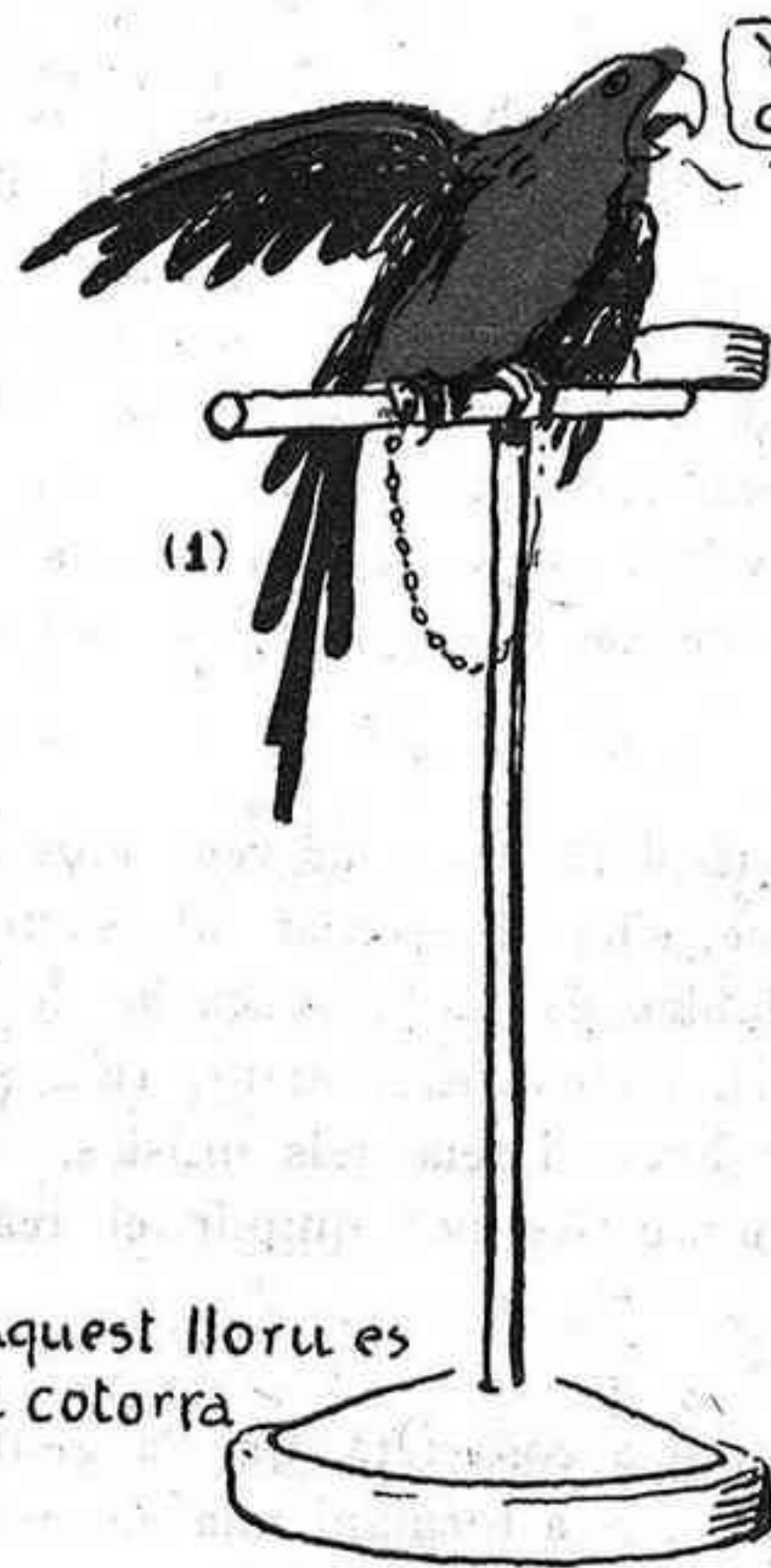
Quin efecte no farà aquest castellà a la Mancha?

Però què voleu! Pla escriurà el castellà tal com el parla un bergant empordanès. En canvi cal confessar que es torna fi. Ah! els aires de la sort que li arriben de Madrid fins al Danubi o allí on sigui, quina manera de fer-lo tornar educat!... Si al mateix temps no li llevessin la seva gràcia pagesa. Però teniu, teniu les proves del que diem. Recordeu que en "Coses vistes", parlant del seu viatge Belgrad-Budapest, deia que les vores del Danubi feien olor a *merda*? I perdoneu que a honor de la veritat, hàgim escrit aquesta paraula. No és pas el nostre costum. Pla l'escriu així amb totes les cinc lletres, sense ni dir dispensi. Doncs bé, vegeu ara el rotatiu madrileny i Pla ha tornat a evocar l'olor de les vores del Danubi. Aquesta insistència faria pensar, a qualsevol, que a Pla, aquesta olor li plau. Però vegeu ara amb quina polidesa d'home ben educat l'evoca. Es veu que comprèn que els madrilenys tenen l'olfacte fi:

Las orillas del Danubio—diu Pla—hacen un insoporable olor de—perdonen la exactitud—excrementos de oca."

En fi, no cal dir més per demostrar que Pla, en voler-se afinar, és quan verament se li nota que és pagès.

LA MINA DEL FORD
LA CANÇO DE L'ENFADOS

Com que el tango s'ha convertit en una mena de malaltia, que molts pateixen, heus aquí com se li ha manifestat al nostre dibuixant.

CARRE - AVALL

(L'AIRET DE MATINADA)

Era la nit en què les roges flamarades
de les fogueres, sota el cel blau de Sant Joan,
quan el jovent cerca el misteri de la fosca
i el déu Amor fereix els cors que van cantant.
Tota la colla d'alegres modistetes
els ulls plens d'esperança, als llavis la cançó,
tan sols sentíem les dolces amoretes
que els estudiants burlant-se'n, ens deien plens d'amor.

I el que amb mi parlava
em va murmurar,
cegat per la lluna
de nit de Sant Joan.

Tornada:

L'airet, l'airet, l'airet de matinada
sap el camí del meu amor on tinc el niu!
Si vols, oh, nena meva, l'estimada,
un angelet, hi regnarà, com flor d'istiu.

Va passar temps, i al niu d'amor de la modista
un nin somreia, quan era lluny ja l'estudiant.
Vora el bressol, on la mareta li cantava,
tot fent vestits, fent-li petons, bo i sospirant.
"Com el seu pare,—les amigues li deien—
"té els ulls de picardia, llavis d'enganyadò".
I de la pena de la jove mareta
totes ne feien mofa: Pecat sense perdó!

I ella així resava
deixant de plorar,
la verge perduda
la nit de Sant Joan.

Tornada:

Déu meu, Déu meu, Déu meu de la mainada,
fes-lo venir, que soc aquí, i el nen somriu.
Jo soc la modisteta, l'enganyada,
que es marcirà, si no ve ell, com flor d'istiu.

Al "cabaret" va amar a parar la modisteta,
com enganyada, que empeny la vida carré avall,
perquè el treball de qui vol ésser respectada;
per al seu fill, el seu amor, troba poc pa.
"Vina amb nosaltres"—li deien les amigues—
"Enganya sempre els homes! Menteix sempre l'amor!"
Mes un cert dia, després de nit alegre,
l'angelet de la casa trobà mort al bressol!

I ella que era boja
del begut xampany,
al nen fred li deia
rient i plorant:

Tornada:

L'airet, l'airet, l'airet de matinada
ha dut al cel dels angelets, el meu tresor.
Maledicta nit de focs, d'amor sagrada,
que va marcir, en el meu pit, la font d'amor.

TALIA

La companyia Claramunt-Adrià ha debutat en aquest teatre i ha debutat amb l'obra d'un jove: "Les filles dels altres", tragicòmic—segons els cartells—, d'Amadeu Aragay.

Com que es tracta de l'obra d'un jove no podem ésser massa severos amb ella. Demés, a l'obra hi han veritables encerts, dignes de tot elogi. Però al costat d'aquests encerts es veuen inèxperiències i candideses que fan trontollar els tres actes i els fan anar per un mar de tempestats. L'obra és desigual i té la proa posada a la truculència.

Però, en Amadeu Aragay, malgrat tot, es veuen bones condicions per arribar a ésser un bon autor dramàtic.

Molt bé, molt ajustada la interpretació. Bona direcció. I excellent conjunt.

BOSQUE

S'han cantat "Tosca", "Faust" i "Carmen". I s'han cantat d'una manera excellent, aconseguint grans aplaudiments.

Llàstima que, segons veiem als cartells, aquesta sigui l'última setmana.

...

Bob

EL SAFAREIG DE LA RAMBLA

Es diu que Enric Borràs torna a estar en tractes per a anar a la capçalera del cartell de Novetats, la pròxima temporada. El senyor Canals vol fer un vaitot per a portar la gent al teatre Novetats; doncs, està decidit a deixar per complet el Teatre Català, si aquesta temporada de 1928-29 no té un resultat econòmic favorable.

Es diu que els propietaris del Romea, que la temporada anterior varen ésser empresaris, aquest any han desistit d'èsser-ne.

L'únic empresari serà el senyor Grau, que exposarà les pessetes, però està disposat a renunciar la mà de "D.ª Leonor", si aquest any no, toca bons resultats.

Ja cal que la parella Vila-Daví es calcin bé les espardeñyes, perquè si això no marxa ens quedarem sense cavall blanc.

Es diu que Montero està donant els darrers tocs a la comèdia-revista-dramàtica que s'ha d'estrenar al Victòria. Un dels números més formidables és la presentació de tots els millors escriptors espanyols, francesos, italians, russos, etc., a l'estil d'aquell número que Frégoli feia dels músics.

Creiem que aquest número sol pot omplir el teatre més de cent veagdes.

Es diu i es pot donar com a cosa feta, que la gentil Elena Jordi, la reina de "vaudeville", està formant una companyia que és molt possible que actui al Principal Palace.

D'ací pocs dies se sabrà una cosa certa.

Es una llàstima que la Jordi no pugui actuar amb Santpere. Si s'aconseguís aquesta fusió, les representacions dels "vaudevilles" serien uns èxits d'execució i de guixeta.

Sembla mentida que l'intelligent Santpere es deixi escapar de les mans un negoci tan clar.

AMICHATIS

L'AMIC DE LA MITOLOGIA

—I doncs? Que no hi han sirenes en aquesta platja?
—Són a ballar al poble, que hi ha festa major.

FUTBOL

Per fi, els del "Gol de Dalt", els de la "Penya Blau-Grana", els "Ben-fets"; els de la "Penya dels Tres" i altres "sectes" en què es divideix el gran partit futbolístic barcelonista, poden fer la guitza a la única e indivisible "secta" que compon l'"Espanyol": els "Quatre Gats". Aquests, d'ençà que el "Barça" estava per Amèrica, no paraven d'esgarrapar y de llançar uns miaus de brometa, que els del gran partit blau-grana, estaven molt espantats. Havia arribat l'hora que els gats, sempre acorralats pels mestins, bulldogs, conillers, setters, terranoves i fox-terriers, havien pogut plantar cara i fer tocar el dos a tota l'espècie canina. Les esgarrapades i els esbufecs, tenien tan atemoritzats els de les queixalades i bordades, que semblava que tots portaven morrió, o que tenien el carretó a la vista.

Però és allò. L'"Espanyol" mai no pot pujar del tot en l'aire I ja ho diuen els savis de la tradició: "No s'hi pot fer més; hi ha qui neix amb estrella, i qui estrellat". I els blanc-blaus pertanyen a aquesta última classe. El campionat passat, quan se'l veien a la gorra i ja tenien fets els tickets del monumental tiberi, ve l'Olivella, del "Sans", fa un gol a Zamora, y tota la il·lusió per terra. Està escrit que els de l'"Espanyol" han de veure's a l'altre món premiats amb la palma del martiri.

Per ara, el "Barça" aconseguia molt pitjors resultats que els de l'"Espanyol". I aquests s'havien llançat a tota classe d'excessos Però arriba el partit amb el famós "Penyarol", que va

batre l'"Espanyol" per 1 a 0, i el "Barça" aconsegueix un empat a un. Ja s'ha presentat la tradició, el que està escrit i el que, inevitablement, ha de succeir. I sols mancarà que els blau-grana, aconsegueixin millor resultat davant del "Nacional", que és l'etern rival, i els periquitos hauran de fugir per les teulades empaitats pels bulldogs falders.

* * *

Indubtablement, els companys que fan "El Xut", fan descobriments sensacionals. El seu cos d'espies és quelcom espectacular, com no n'hi ha cap més al món. Però en Jepet, sense voler presumir de mas especial ni de modern Sherlock Holmes, ha fet un descobriment sensacional: el senyor Domènech, l'exregidor radical i avui directiu futbolístic, es va tallar i afaitar la seva barbeta-mascota, el dia que el "Barça" va embarcar cap Amèrica. El senyor Domènech, va passejar breus moments per Barcelona afaitat, presumint una excellent papada Però, l'home va deturar-se un moment enfront l'aparador d'una botiga i allí hi havia un espill i, en contemplar la seva cara sense la famosa barba, es penedí del que havia fet, no pel físic, sinó pel que el fet representava. Va agafar-li un gran astorament, i fugí de Barcelona cap a Porreras, província de Tarragona, amagat entre muntanyes. Ningú no l'ha vist més d'ençà d'aquella data. Està fet un ermità. I mentre la barbeta no recobri l'antiga frondositat i bell conjunt, ell no tornarà. No vol que les derrotes que ha sofert el "Barça", se li facin pagar a ell per haver-se tret la barba.

Però, que la barba del senyor Domènech era la veritable mascota del "Barça", ho demostra el que els primers resultats foren catastròfics, i avui, que la cara del senyor Domènech ja recobra el primitiu aspecte, es posen ja millor les coses.

Es precis, directius del "Barça", assegurar la vida a la famosa

barba, sigui de la manera que sigui. Inclús, si és precís, fent el senyor Domènec president de la Federació de Futbol, o fent-li donació de tot el recaptat en la victoriosa (?) visita a les "Pampes".

CICLISME

El diumenge es va disputar el Premi Penya Rhin, cursa en la que també s'hi posaven en joc els campionats de Sans i d'Igualada. No cal dir, que els corredors treien un pam de llengua pujant els Brucs, i que botaren una llarga estona, tornant de Vallbona a Martorell, doncs en aquest tros de carretera hi ha cada sot capaç d'amagar un sis tones.

Borràs, el simpàtic corredor de Cornellà, fou el guanyador de la cursa, conquerint el segon lloc Munné, en terreny "routier" de Molins de Rey.

JEPET

Degut a l'increment que ha pres el concurs de caricatures de Samitier, organitzar per la "Penya Esportiva Blau-Grana", la Junta Directiva es preocupà actualment de trobar un local a propòsit per a fer l'exposició.

Ha despertat molt d'interès aquesta popular iniciativa, i és de creure que el número de treballs presentats serà considerable, augurant a la Penya un veritable èxit.

L'Ajuntament ha pres l'acord de donar a un carrer dels afores de Barcelona el nom del gran poeta sevillà, Gustau Adolf Bécquer, qui visqué i morí abrusat per la flama del Romanticisme.

Més abans de què l'esmentat acord tingui fermesa i es pugui dur a la pràctica, cal obrir una informació, per tal de que els veïns puguin fer-hi objeccions pertinents, i és ara precisament el moment hàbil per què cada u hi digui la seva.

Nosaltres, l'únic reparo que hi trobem, és que resulta massa modest el carrer escollit per a honorar el gran poeta, però ja que està decidit fer-ho així, que sigui com més aviat millor; no fos cas que en assabentar-se'n els poetes ultraistes, dadaistes i terroristes, que avui s'estilen, acordessin posar-hi entrebancs. Foren capaços de dir: —"Bécquer, Bécquer... qui devia ésser aquest ximple?"

❖

Al dispensari municipal de Sant Gervasi, varen portar-hi l'altre dia un home que estava ferit del cap, a causa d'una garrotada.

Fins aquí la cosa no tingué res de particular, doncs de casos com aquest se'n registren cada dia i ningú no en fa caball; més el fet ja canvia d'aspecte en arribar a la declaració del ferit, qui va manifestar que havia estat agredit per un amic (?) seu, el nom del qual no recordava.

El succeït confirma la dita popular:

qui té amics

té fatics.

❖

A Roma, prop del Vaticà, s'estan acabant les obres d'un edifici que hom destinarà a Col·legi religiós etiòpic que vindrà a ésser una mena de Seminari per als indígenes de l'Àfrica Central. Cal esperar que molt aviat en sortiran una le-

AMOR DESINTERESAT

—Et regalaré un collar amb tantes perles com anys tens.

—Ah!, sí? Però tu no saps que en tinc cinc més dels que t'havia dit.

gió de capellans negres, que com és lògic, aniran a predicar l'obscurantisme.

❖

El Consell de Ministres acaba de revisar la reforma del Codi Penal, darrerament ultimada per una ponència de respectables juristes, i hom diu que ha estat aprovada en la seva totalitat.

Així i tot es guarda gran reserva, i, per més que hem procurat esbrinar les particularitats del nou Codi, sols hem pogut conèixer un petit detall que van fer públic dos ministres.

Es tracta de la sanció establerta per als que es dediquen a tirar floretes a les noies al mig del carrer. Segons la informació facilitada sobre aquest important extrem, d'aquí endavant el "piropo" castís a l'espanyola, que hom pretenia classificar com delictu, serà considerat només que falta. Això vol dir que "requebrar" una xicota us pot costar cinc duros, i que, abans de expressar amb veu alta la nostra admiració, caldrà pensar-nos-hi molt; car la majoria quedarien més satisfetes si en comptes d'un "bendito sea tu mare!" els regalesin unes sabates que vénen a costar el mateix.

❖

La entitat cultural "Cervantes" té establert un premi anual que s'atorga, mitjançant concurs, al qui demostrï haver contribuït amb més eficàcia a la glorificació de l'art.

Enguany, d'entre els 58 concursants, s'ha emportat el premi, consistent en una medalla d'or i el títol de soci honorari de la esmentada entitat, un senyor advocat, que segons ell confessa, ha estat iniciador de gairebé tots els homenatges celebrats a Barcelona durant aquest any, i, demés, anuncia que en té d'altres tants en projecte.

Com que tots aquests actes solen culminar en un àpat, ens cap el dubte de què l'esmentat senyor sigui subvencionat per l'Associació d'hotellers; que tot podria ésser!

❖

Una comissió de senyors respectables de Sant Cugat del Vallès ha visitat repetides vegades el governador civil, per demanar-li que sigui prohibida l'edificació d'un cinema immediat a l'església del monestir de l'esmentat poble.

No sabem explicar-nos el motiu de semblant insistència, car creiem que a tots els pobles són compatibles els cinemes i els temples, a no ésser que els senyors de Sant Cugat tinguin por

de la competència, i oreguin que pot aplicar-se, al cas, la famosa frase de Víctor Hugo: "això matarà allò".

✱

La Penya Esportiva "Els ben fets" acaba de renovar llur Junta Directiva, que, pensant amb lògica, deu ésser l'exponent màxim de les belles formes baronívoles.

No és que ens consti d'una manera certa, però suposem que l'elecció dels directius devien fer-la a porta tancada i presentant-se tots en "maillot", per tal de triar els que legítimament poden presumir de "ben fets".

✱

Mister Kellogg, autos del famós Pacte multilateral contra la guerra, que es va signar a París dilluns passat, va declarar que ell no podia respondre de què el Senat americà doni la seva conformitat a l'acord internacional, ja que, en circumstàncies semblants, va refusar avalar els 14 punts de mister Wilson que portaven el "marxamo" nordamericà.

Això vol dir que, una vegada més, podria donar-se el cas de que l'oncle Sam fes de Patró Aranya embarcant, en el vaixell del Pacte Kellogg, les nacions d'Europa, per quedar-se ell en terra.

✱

La darrera gesta esportiva ha sigut realitzada per una mainadera anglesa que ha travessat, nedant, el Canal de la Mànega.

Hom confia en què això estimularà al gremi de mainaderes i que no en mancarà ni una que no es decideixi a fer la mateixa travessia portant una oriatura als braços.

✱

Hom diu que s'ha trobat un procediment per refrescar considerablement la temperatura de L'Havana, impedit que el termòmetre passi dels quinze graus.

Suposem que l'Ajuntament de la capital cubana haurà assolit que Josep Pla hi fixi definitivament la seva residència.

P. A.: Els versos no ens acaben de fer el pes; l'altre entra en cartera. — T. R. Us heu deixat portar massa per les aficions realistes, i aquest gènere no encaixa prou bé dins del nostre setmanari. Proveu de fer altres coses, procurant, però, que no siguin en vers. — J. B.: El que vós pregunteu s'hauria de contar per mitjà d'un article llarg, ple de consideracions, o bé amb dures paraules. Nosaltres optem per la forma sintètica i us diem: No ha passat res; sols es tracta d'un cas de "barra". — Ll. R. C.: Entra en cartera. — J. V. A.: Els vostres escrits ens mereixen el degut respecte i eis rebem amb molta satisfacció; això en sentit general; ara, pe' que fa referència al titulat "Dues Exposicions", no el podem publicar, en primer lloc perquè la censura s'hi ficaria, i després, perquè els originals d'impremta han d'amar escrits en una sola cara del paper, i el vostre porta lletra al davant i al darrera. Aquesta observació confiem que la tindreu en compte en redactar altres treballs. — B. de C.: El vostre "Núvol de foc", resulta massa floralesc per a publicar-lo a L'ESQUELLA. Feu coses més senzilles i potser ens entendrem. — C. M.: Gràcies. Els vostres treballs entren en cartera i es publicaran quan els arribi el torn. — A. C.: Segurament deu tractar-se d'una negligència involuntària que procurarem no es repeteixi en publicar altres treballs vostres. El d'aquesta setmana queda admès. — J. C.: Entra en cartera i ja veurem de publicar-lo tan aviat com sigui possible.

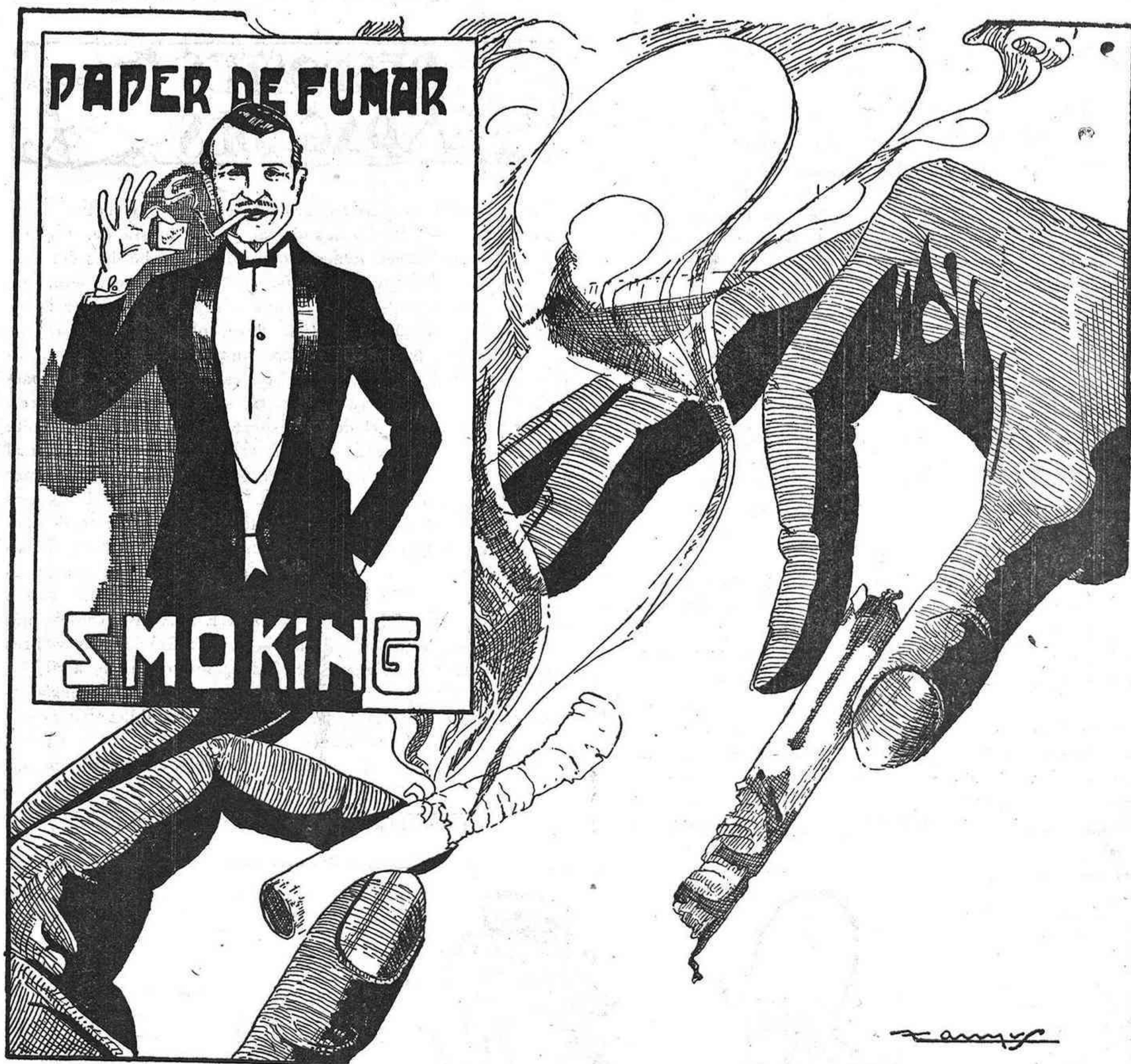
Impremta L'Esquella i La Campana : Olm, 8, Barcelona

EL RETORN DE LES VICTIMES

—Ja ha acabat l'estiueig?

—Sí, ja m'han saquejat prou!

Es un inconvenient una cigarreta que es consumeixi amb rapidesa, sense donar temps de assaborir-la. Es malgasta el tabac inútilment, les cendres cauen amb facilitat damunt del vestit del fumador, damunt la taula de treball, etc.

Es un inconvenient una cigarreta que s'apagui amb freqüència, havent d'encendre-la diverses vegades. Produeix cendres negres, i el tabac perd bona part dels seus sabor i aroma.

Aquets defectes queden eliminats empleant el paper de fumar

SMOKING

de combustió lenta, sabor agradós, molt resistent i fi. Es per aquestes raons que ha sigut el més ben acollit pels fumadors intel·ligents.

Obres de C. GUMA

Fruyta del temps. —Colecció de poesias, formant quatre tomets titolats: <i>Fruyta amarga, Fruyta verda, Fruyta agre-dolsa</i> y <i>Fruyta madura</i> ; segona edició il·lustrada. Cada tomet 0'60 de pesseta; tots junts.	2'40
L'amor, lo matrimoni y'l divorci	0'60
Del bressol al cementiri	0'60
Buscant la felicitat	0'60
Petóns y pessichs	0'60
Barcelona en camisa	0'60
Lo déu del sigle	0'60
¿Home o dona?	0'60
La dona nua (Moralment)	0'60
Tipos y topos (Colecció de retrats)	0'60
¿Guerra al cólera? Instruccions pera combatrel.	0'60
Cia y català. Llissons de gramàtica parda	0'60
Don Quijote de Vallcarca	0'60
¡Ecce Homo! Mondlech en un acte y en vers	0'60
Filomena. —Viatje de recreo al interior d'una dona	0'60
Lo cólera y la miseria, y una carta al Dr. Ferran	0'60
Sobre las donas. —Polémica entre C. Gumá y Fandstich	0'60
Vuyts y nous. —Ab lo «retrato» del autor	0'60
20 minuts de broma. Un tomet que conté dos monòlegs representables, titolats <i>Tres micos</i> y <i>Un cessant</i>	0'60
La Exposició Universal. —Humorada agre-dolsa	0'60
Una aventura de amor. —Il·lustrada per M. Moliné	0'60
Cansóns de la flamarada. —Un tomo de 128 pàgs.	1'60
La primera nit. — <i>Impressions de un nuvi</i>	0'60
Lo dia que'm vaig casar. —(<i>Impressions d'una nuvia</i>)	0'60
Drapets al sol. —Escàndol humorístich, il·lustrat	0'60
Quinze dies a la lluna. —Gatada en vers, il·lustrada	0'60
Ni la teva ni la meva. —Comedia en 3 actes y en vers	2'40
Un viatge de nuvis. —Humorada en vers, il·lustrada	0'60
¿Quina dona vol vostè? —Humorada en vers, il·lustrada	0'60
Lo primer dia. —Juguet cómich lirich, en un acte	2'20
Art de festejar. —Catecisme amorós, en vers, il·lustrat per M. Moliné	0'60
Guia del con... 2.ª part del Art de festejar	0'60
¿Colon o Carnestoltes? —Ensaronada cómica municipal; il·lustració de M. Moliné	0'60
Pelegrins a Roma. —Viatje bufo-trágic en vers, il·lustrat	0'60
¿Per qué no's casan los homes? —Humorada en vers, il·lustrada	0'60
¿Per qué no's casan las donas? —Humorada en vers, il·lustrada	0'60
La salsa del amor.	0'60
Lo món per un forat. —Humorada en vers, il·lustrada	0'60
De la Rambla a la Manigua. —Aventuras d'un reservista, il·lustrada	0'60
Blanchs y negres, ó la qüestió de Cuba, il·lustrada	0'60
Un casament a proba. —Humorada en vers, il·lustrada	0'60
La senyora de tothom. —Humorada en vers	0'60
Lo llibre de les cent veritats. —Edició il·lustrada	0'60
El peccat de Eva. —Humorada en vers, il·lustrada	0'60
Agencia de matrimonis. —Humorada en vers, il·lustrada	0'60
Entre faldillas y pantalons. —Humorada en vers, il·lustrada	0'60
Sota la parra. —Colecció de cantars	0'60
Mil y un pensaments. —Colecció de màxims y sentiments.—Un tomo de unas 100 pàginas (agotada)	
Lo Rosari de l'Aurora. —Album humorístich, ab caricaturas (agotada)	
Gos y gat. —Juguet cómich en un acte y en vers (agotada)	
Un cap-mas. —Juguet cómich en un acte y en vers (agotada)	
Lo pot de la confitura —Colecció de poesias (agotada)	
Cura de cristiá. —Juguet cómich en un acte y en vers (agotada)	
Guia cómica de la Exposició Universal. —Un tomo de 100 pàginas, ab un plano y varis dibuixos (agotada)	
Una casa de dispesas. —Juguet cómich en un acte (agotada)	
Ensenyansa superior. —Juguet cómich en un acte (agotada)	
¡Abaix lo existent! —Disbarat cómich en un acte (agotada)	
L'amor es cego. —Juguet cómich en un acte y en vers (agotada)	
Lo Marqués de Carquinyoll. —Juguet cómich en un acte (agotada)	
Jesús Maria Joseph! —Juguet cómich en un acte (agotada)	
¿Com se pesca un marit? —Humorada en vers, il·lustrada (agotada)	

DINTRE POCOS DIES SORTIRA

BARCELONA

COR DE CATALUNYA

Per LLUIS CAPDEVILA

Poden fer la demanda els senyors corresponsals

GUIAS Y MAPAS MICHELIN

PERE COROMINES

LA MORT D'EN JOAN APOSTOL

PREU:

Pessetes 3

¡MALLORCA!

Album-Guia de la famosa

ILLA DAURADA

Esplèndida publicació

PREU:

12 pessetes

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, fianca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorga rebaxes.

EL BON CAÇADOR

—Matar, no n'he matat cap de llebre. Però els dono cada espant!